

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **T. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 27.6.2014, č. j. MSK 67666/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 2.9.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2014, č.j. MSK 67666/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 24.3.2014, sp. zn. 19823/2013/DOPR/DoM, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Žalobce namítal, že nebyl poučen o tom, kdy nejpozději se bude moci vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že v předvolání k ústnímu jednání si mohl přečíst „dále máte ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí“. Z takové výzvy je dle žalobce zcela zřejmé, že byl poučen o tom, že má obecně právo před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k podkladům pro jeho vydání. Není však patrné, kdy nejpozději smí takového práva využít a kdy má správní orgán v úmyslu vydat rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo povinností správního orgánu po ústním jednání zaslat žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, jejíž součástí by bylo stanovení lhůty,

do kdy (nebo kdy) tak smí žalobce učinit, jakož i poučení, že v případě, kdy žalobce toto své právo nevyužije, vydá následně správní orgán rozhodnutí.

Žalobce dále uvedl, že skutečnost, že byla vozidlu žalobce naměřena rychlost 90 km/h, tj. že se pohybovalo rychlostí minimálně 87 km/h, dokázal správní orgán výstupem z měřicího zařízení Ramer, které tuto rychlost naměřilo. Dle názoru žalobce je však výstup z měřicího zařízení v tomto konkrétním případě důkazem nepřipustným. Dle ověřovacího listu k měřicímu zařízení byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Proto je nutné zkoumat, zda rychloměr byl užit v souladu s návodem k obsluze, kdy tuto nutnost dovodila též judikatura. Žalobce poznamenal, že v návodu k obsluze, který je přílohou žaloby, je na straně 8 uvedeno, že pro využití technických parametrů měřiče musí vybrané stanoviště umožnit umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky. Vozidlo s měřičem však nebylo umístěno ve vodorovné poloze. Žalobce toto osvědčuje jednak pořízenou fotografií umístění měřicího zařízení (v místě, které bylo zaznačeno svědky, fotografie je přílohou žaloby), jakož i odborným posudkem (přílohou žaloby) a samotnou fotografií z měřicího zařízení, ze které je seznatelné, že tato není pořízena rovně. Žalobce považuje za prokázané, že měřící vozidlo bylo umístěno na nájezdu k rodinnému domu a není vodorovné. Správní orgány se na místě řádného ohledání místa spokojily s ohledáním prostřednictvím veřejné datové sítě a výsledky svědků. Svědci přitom netvrdili, že měřící vozidlo bylo umístěno vodorovně. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že jeho návrh na provedení ohledání místa měření byl správními orgány odmítnut neoprávněně, neboť tento byl způsobilý změnit dosud shromážděné poznatky o skutkovém stavu.

Správní orgány odmítly nechat vyhotovit znalecký posudek provedeného měření s tvrzením, že „jelikož má správní orgán na základě uvedených skutečností za to, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, přičemž pořízená fotodokumentace rychloměru neprokazuje opak, k provedení znaleckého posudku nepřistoupil“. K tomu žalobce namítal, že pořízená fotodokumentace neprokázala opak jen proto, že tuto správní orgán nepodrobil bližšímu zkoumání. Naopak právě její ohledání znalcem by prokázalo, že při měření nebyly dodrženy podmínky stanovené návodem k obsluze. Žalobce přitom odkázal na odborný posudek, který je přílohou žaloby.

Žalobce dále uvedl, že správní orgány jako privilegovaný důkaz považovaly fotografii z měřicího zařízení, která je ovšem v tak nízké kvalitě, že vozidlo je absolutně nerozeznatelné, nelze určit registrační značku ani typ motorového vozidla a nelze určit, že tato fotografie je skutečně fotografií vozidla žalobce a ne jiného vozidla. Advokát žalobce dotazem u spolujezdkyně žalobce M. V. zjistil, že před vozidlem žalobce jelo též vozidlo Škoda Octavia. Žalobce nepovažoval toto za důležité policistům sdělit, neboť nevěděl, že může dojít k chybě měření, kdy je změřeno jiné vozidlo. Žádnými důkazy není prokázáno místo spáchání údajného přestupku. Lze konstatovat, že správní orgán v rozporu s § 52 správního řádu nezjistil dostatečně skutkový stav. V takovém případě měl řízení ve smyslu zásady in dubio pro reo zastavit nebo doplnit dokazování. Nelze-li vozidlo jednoznačně identifikovat dle jiného parametru, než registrační značky, a tato je nečitelná, nelze jednoznačně konstatovat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný své rozhodnutí neopřel o žádný relevantní důkaz, který by věrohodně prokázal spáchání skutku, který je žalobci kladen za vinu.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Nedůvodná je námitka žalobce, že byl krácen na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedená námitka je založena na vytržení jedné věty poučení v předvolání z kontextu tohoto poučení. Žalovaný poukázal na to, že poslední ústní jednání se v řízení na prvním stupni konalo dne 7.3.2014. Předvolání k tomuto ústnímu jednání žalobce převzal dne 21.2.2014 a jeho zmocněnec 20.2.2014. Žalovaný citoval poučení v posledním odstavci na straně první předvolání a uvedl, že žalobce i jeho zmocněnec byli poučeni o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí budou moci uplatnit při ústním jednání. K ústnímu jednání 7.3.2014 se dostavil zmocněnec žalobce Ing. M.J. V protokolu z ústního jednání je uvedeno, že zmocněnci obviněného je sděleno, že dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, má možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Poté zmocněnec žalobce uvedl: „Co se týče výhrad vůči podkladům k vydání rozhodnutí, tyto jsem uvedl výše. Ke svědeckým výpovědím se vyjádřím později. Nemám kromě znaleckého posudku žádné návrhy na dokazování.“ Správní orgán poté zmocněnci žalobce sdělil, že dokazování je ukončeno a ve věci bude vydáno rozhodnutí. K této námitce žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 24/2013-28, v němž soud dospěl k závěru, že ust. § 82 odst. 4 věta druhá správního řádu (namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním) lze aplikovat i na vyjádření účastníka řízení k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Jestliže však žalobce odvolání podal jako blanketní a ani na výzvu je nedoplnil o odvolací důvody, má žalovaný za to, že jeho námitka je i proto nedůvodná.

K námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, s odkazem na neprovedení jím navrhovaných důkazů a s odkazem na „odborný posudek“ žalovaný uvedl, že posudek na první pohled vzbuzuje dojem, jako by byl zpracován znalcem z příslušného oboru činnosti, ačkoliv tomu tak není. Mgr. P. Š., DiS. ani Bc. T. R. nejsou zapsáni v seznamu znalců a tlumočnicků. Není ani zřejmé, kdo vlastně za posudek odpovídá, zda „odborný posuzovatel“ a „vedoucí zpracovatel“ Mgr. P. Š., DiS., který tento posudek podal jako držitel živnostenského oprávnění v oboru zpracování odborných studií a posudků, nebo „zpracovatel“ Bc. T.R., o němž se v posudku nic neuvádí. V posudku nejsou uvedeny odkazy na žádnou relevantní odbornou literaturu, jeho součástí nejsou ani podklady, které si zpracovatel měl opatřit.

Je-li v posudku uváděno, že vozidlo není jasně identifikovatelné a registrační značka není čitelná, žalovaný uvádí, že i kdyby tomu tak bylo (registrační značka je totiž zachycena na zvětšeném výřezu v záznamu o přestupku založeném ve spise, přičemž lze bezpečně rozpoznat nejméně počáteční znaky „X“), pak vozidlo bylo jednoznačně identifikováno při jeho zastavení hlídkou policie. Fotografie vozidla pořízená kamerou rychloměru tedy není jediným důkazem o totožnosti vozidla, nicméně již sama o sobě na první pohled umožňuje rozpoznat typ i provedení vozidla. Zcela nové tvrzení o tom, že svědkyně si zapamatovala vozidlo stejné obchodní značky, které mělo jet před vozidlem žalobce – s nímž žalobce přispěchal až ve správní žalobě téměř jeden rok po spáchání přestupku – lze těžko považovat za věrohodné, neuvádí-li nic konkrétního o přesném typu ani vzhledu vozidla, ani to, že toto druhé vozidlo bylo opatřeno tabulkou registrační značky začínající znaky „5C1“, a ostatně ani to, ve kterém okamžiku během jízdy po dané trase vlastně měla svědkyně vozidlo vidět.

Zcela nepravdivé je tvrzení žalobce o neprokázání místa spáchání přestupku; jednak žalobce sám nechal měřící stanoviště hodnotit v posudku, jednak je místo měření, a tedy i místo spáchání zevrubně dokladováno tiskopisem oznámení o přestupku a záznamem z rychloměru i popsáno a vyznačeno svědky. V tomto ohledu nevzniká žádná pochybnost.

Je-li v posudku uváděno, že vzhledem k nízké kvalitě poskytnuté fotografie není možno objektivně posoudit některé údaje nastavení a výstupu zařízení, žalovaný uvedl, že tento závěr je zcela nic neříkající, neboť v posudku vůbec nespecifikuje, o jaké konkrétní údaje jde. K tomu žalovaný dodal, že měření rychlosti je prováděno samotným rychloměrem, nikoliv kamerou.

Další závěry posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele, který do mapového podkladu naprosto libovolně a nepodloženě zakreslil jak zelenou úsečku, která má reprezentovat trajektorii pohybu měřeného vozidla, tak zejména úsečku černou, kterou vydává za osu kamery (osu snímku), aby poté mohl výpočtem demonstrovat, že tato osa nesvírá úhel předepsaný pro odklon kamery, resp. radarového svazku. K pozici policejního vozidla je v posudku pouze uvedeno, že „v protokolu o výsledku svědka byla uvedena poloha nákresem v mapě“. K této zcela neurčité formulaci dále přistupuje skutečnost, že v posudku chybí jakékoliv změření či alespoň zpracovatelem provedené srovnání měřítek, překrytí nebo kalibrování podkladů, uvedení rozměrů služebního vozidla či detailů jeho umístění, popis pozice radarové hlavy a pozice kamery (které se na vozidle nacházejí na různých místech, nikoliv v jednom bodě). Určení polohy černé úsečky opírající se o prosté konstatování, že byla vytýčena „od rekonstruované polohy, do levé části billboardu viditelného v pozici fotografie z měření“, není vůbec nijak změřeno ani zdokumentováno, na první pohled je ze snímku zřejmé, že billboard se nenachází v ose pohledu kamery. Zpracovatelem provedené volby vstupních hodnot pak pochopitelně nejsou kryty žádnou tolerancí, jak je obvyklé při měření fyzikálních veličin, správné ostatně není ani tvrzení, že rozdíl v nastavení záznamového zařízení a radarového svazku jsou tři stupně, je-li tolerance úhlu kamery předepsaná výrobcem 18-20 stupňů a současně tolerance nezávislého úhlu odklonu radarového svazku 21-23 stupňů.

Dle žalovaného žalobcem předložený „odborný posudek“ nemá absolutně žádnou důkazní hodnotu, jedná se o nepravdy a účelová tvrzení vystavená tak, aby vyvolávala dojem jakési odbornosti. Žalovaný zdůraznil, že pokud by zpracovatelé posudku měli skutečně povědomí o principech činnosti mikrovlnných rychloměrů Ramer a příslušné odborné znalosti a vědomosti, nemohli by při zpracování posudku opomenout uvést, že pozici měřeného vozidla na výsledném snímku ovlivňuje to, zda je vozidlo měřeno z pravé či levé strany a zda se tak děje tzv. na příjezdu či na odjezdu. V případě měření z pravé strany na odjezdu rychloměr nejprve provede měření a teprve poté pořídí snímek. Vozidlo se tak v závislosti na rychlosti jízdy jeví jako vyjíždějící ze snímku, přičemž právě jeho zadní část musí být v takovém případě na snímku zachycena. Zpracovateli posudku by pak jistě bylo známo, jakým způsobem lze ve snímku z rychloměru vymezit oblast radarového svazku, jak se tato oblast (na snímku) mění v závislosti na ohnisku kamery a další skutečnosti.

Podobně by pak zpracovatel posudku musel vědět, jaký vliv na šíření mikrovln má skutečnost, zda je vysílač ve vodorovné poloze – totiž žádný. Tento parametr je logicky irelevantní, neboť pro vysílání a příjem mikrovln je pozice radarové hlavy v trojrozměrném prostoru bezpředmětná. Není obtížné si představit, že umožňuje-li rychloměr měřit za jízdy, pak by při jízdě v jakémkoliv sklonu nemohl být takový požadavek splněn. Za všeobecně známou mezi motoristickou veřejností lze mít skutečnost, že každá vozovka je konstruována v určitém minimálním příčném sklonu, aby z povrchu vozovky odtékala voda. Konečně, citovaná část návodu k obsluze spojuje tuto část ustavení rychloměru se slovem „přibližně“, což již samo o sobě silně kontrastuje s jinde přesně vymezenými podmínkami v řádech jednotek odpovídajících fyzikálních veličin. Vodorovnost polohy rychloměru je tedy zjevně typickým doporučujícím opatřením, které napomáhá obsluze k dosažení optimálních výsledků, zde konkrétně snímků, které budou přirozeně a pokud možno co nejvíce zachycovat měřené vozidlo, nemá však vliv na vlastní funkci radarové části rychloměru.

Žalovaný dále zdůraznil, že zpracovatel posudku nikdy nespécifikoval, jaké konkrétní skutečnosti ho vedou k závěru, že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla nebyl 22 stupňů. Žalovaný trvá na tom, že tato námitka je zcela nekonkrétní a ničím nepodložená a spíše se jeví tak, že žalobce provedené měření zcela spekulativně a účelově zpochybňuje, což názorně ilustruje tvrzení, že rozdíl úhlu odklonu (radarového svazku) může znamenat rozdíl měřené rychlosti o desítky procent. Pokud by totiž zpracovatel do jím prezentovaného vzorce dosadil skutečné hodnoty, pak by zjistil, že např. při jízdě 100 km/h a úhlu radarové hlavy 15 stupňů by výsledná chyba činila sotva jednotky kilometrů v hodině. Není pak překvapivé, že zpracovatel v posudku neuvádí, že jím tvrzený úhel radarové hlavy 23,84 stupňů by znamenal, že měřené vozidlo by muselo jet okamžitou rychlostí ještě vyšší, než jaká byla ve skutečnosti naměřena, neboť zvětšování úhlu (přiklání k vozovce) způsobuje naměření menší rychlosti, tj. zvýhodnění řidiče.

Žalovaný zdůraznil, že správní orgány činily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoliv na základě samotné fotografie z rychloměru, nýbrž na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou přehledně uvedeny v tabulce pod touto fotografií. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno nerušeně a v celém objemu, nevidí žalovaný nejmenší důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný. Způsob měření rychlosti je totiž v maximální míře automatizovaný, veškeré údaje rychloměr vyhodnocuje samočinně a v případě, že by technické parametry situace nebo nastavení rychloměru neodpovídaly požadavkům na měření kladeným, rychlost vozidla by buď vůbec nebyla změřena a snímek vozidla by nebyl pořízen, nebo by snímek vykazoval evidentní anomálie, např. v podobě prázdného snímku, zachycení jen minimální části vozidla, nesprávným způsobem apod. K tomu pro srovnání žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 2/2014-26 a judikaturu tam uvedenou. V dalším pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od

doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou mu k rukám jeho zástupce dne 4.12.2014 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů § 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 2.9.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce dne 10.7.2014.

Ze správních spisů Statutárního města Opava a žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 21.9.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 21.9.2013 v čase 14:14 hod. v Opavě-Komárově, ul. Ostravská před domem č. X ve směru jízdy na obec Nové Sedlice, kde je dovolena nejvýše rychlost 50 km/h, řídil žalobce osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia rz X, a to v levém jízdním pruhu ve směru jízdy na obec Nové Sedlice, a policií mu byla naměřena rychlost jízdy 90 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h do 100 km/h, a dále ± 3 % nad 100 km/h stanovené výrobcem byla stanovena rychlost jízdy 87 km/h. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Měření bylo provedeno radarovým zařízením typu Ramer 7CCD, číslo snímku 111309. Obsluhu radarového zařízení prováděl policista pprap. B. Hlídka měla vozidlo po celou dobu ve vizuálním kontaktu a nemohlo dojít k záměně vozidla a řidiče. Řidič se odmítl vyjádřit. Ve vozidle se nacházeli spolujezdci M. V., nar. X a dále nezletilé děti T. V., T. V. a M. V. Řidič odmítl oznámení přestupku podepsat. Řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Součástí spisu je záznam o přestupku, včetně fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla, přičemž dostatečně čitelné jsou počáteční počáteční údaje registrační značky X..., dále záznam o přestupku obsahuje údaje o místě, čase, rychlosti vozidla s označením registrační značky vozidla X, výrobního čísla rychloměru 0151/94, režim měření – automatizovaný, číslo snímku z měřiče 111309, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M. a. s. č. 271/12 ze dne 10.12.2012 s platností ověření do 9.12.2013 silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD výr. č. 151/94, spis obsahuje osvědčení policisty P. B., který prováděl měření, k obsluze měřícího zařízení, úřední záznam policisty pprap. P. B. a výpis z evidenční karty řidiče. Poté, co žalovaný v zákonné lhůtě podal odpor proti příkazu Magistrátu města Opavy ze dne 16.10.2013 prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J., jehož zmocnil plnou mocí ze dne 22.10.2013 k zastupování v předmětném řízení, nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání, a to nejprve na 31.1.2014, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, kteří, ač řádně předvoláni, se k ústnímu jednání nedostavili. Následně Magistrát města Opavy nařídil ústní jednání na 7.3.2014. Shodně jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci a jeho zmocněnci sděleno, v jaké věci je žalobce předvolán, bylo mu dáno poučení dle § 59 správního řádu, dále podle § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně o tom, že při jednání bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o

nich, navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, dále byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo závažných důvodů, může být přestupek dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednán bez jeho přítomnosti dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Předvolání k ústnímu jednání dále obsahuje podrobné poučení o náležitostech omluvy k ústnímu jednání a kromě jiného též poučení o náležitostech podání dle § 37 odst. 4 správního řádu. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 29.2.2014 a jeho zmocněnci Ing. M. J. 20.2.2014. K ústnímu jednání správní orgán předvolal svědky – policisty pprap. P. B. a pprap. M. F.

V protokolu o ústním jednání ze dne 7.3.2014 je zaznamenáno, že se žalobce nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M.J. Správní orgán v souladu s § 51 a § 53 správního řádu provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, oznámením přestupku, záznamem o přestupku, ověřovacím listem, osvědčením, úředním záznamem, výpisem z evidenční karty řidiče, dále byl proveden důkaz mapou a fotodokumentací Street view vztahujících se k místu měření, zmocněnci žalobce bylo umožněno, aby do těchto listin nahlédl. K provedeným důkazům uvedl, že se k nim vyjádří poté, co budou provedeny výslechy svědků. Dále navrhl provést důkaz návodem k obsluze, důkaz znaleckým posudkem, jehož předmětem by mělo být posouzení a vyhodnocení místa, kde k přestupku došlo, a který by se týkal nastavení a samotného průběhu měření radarovým rychloměrem. Správní orgán poté přistoupil k provedení důkazu přečtením listů č. 3 a 8 Návodu k obsluze radarového měřiče Ramer 7CCD a bylo sděleno, že důkaz znaleckým posudkem proveden nebude. Zmocněnci žalobce bylo sděleno, že dle § 36 odst. 3 správního řádu má možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Na to zmocněnec reagoval sdělením, že ke svědeckým výpovědím se vyjádří později a kromě důkazu znaleckým posudkem žádné návrhy na dokazování nemá. Správní orgán přistoupil k výpovědi svědků policistů P. B. a M. F. P. B. po zákonném poučení jako svědek vypověděl, že dne 21.9.2013 vykonával službu jako policista Dopravního inspektorátu Opava společně s kolegou M. F. Výkon služby prováděli ve služebním vozidle Škoda Fabia Combi v civilním provedení se zabudovaným měřičem rychlosti Ramer 7CCD. Svědek obsluhoval rychloměr na místě spoujezdce vpředu. Vozidlo policistů bylo ustaveno ve vjezdu k domu č. X, který se nachází při pravém okraji ulice Ostravské v Opavě ve směru na Nové Sedlice. Vozidlo s rychloměrem bylo ustaveno dle návodu k obsluze rovnoběžně s vozovkou, a to za užití vytýčky, kdy místo hlavice se nasadí předmětné zařízení, čímž se zkontroluje postavení vozidla, aby bylo rovnoběžně s vozovkou. Vozidlo bylo ustaveno ve směru na obec Nové Sedlice, kdy pouze v tomto směru jízdy bylo prováděno měření. Po ustavení měřiče byla vozidlu žalobce naměřena rychlost 90 km/h. Policisté poté ihned za vozidlem vyjeli a zastavili je na silnici I/11 v obci Nové Sedlice. Při stáhání vozidla užíli výstražná zařízení na vozidle. Po zastavení byl řidič vyzván k předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu motorového vozidla. V průběhu stáhání řidiče se předmětné vozidlo policistům neztratilo z dohledu. V osobě řidiče vozidla byl na základě předloženého řidičského a občanského průkazu zjištěn žalobce. Řidiči byl sdělen důvod zastavení s tím, že v obci, kde byla povolena rychlost 50 km/h, jel nedovolenou rychlostí a byla mu naměřena rychlost 90 km/h. Poté, co bylo řidiči sděleno, že za uvedené překročení rychlosti může být uložena bloková pokuta do výše 2.500,- Kč v případě, že přestupek nespáchal v posledních po sobě jdoucích kalendářních měsících, řidič reagoval žádostí o projednání přestupku ve správním řízení. Řidiči bylo oznámení

přestupku přečteno, byla mu dána možnost se k němu vyjádřit. Registrační značka vozidla žalobce byla uvedena do záznamu měřiče a dále do oznámení přestupku a úředního záznamu. Svědek pak označil místo měření na veřejně přístupných stránkách www.maps.google.cz. Výtisk mapy byl založen do spisu a na dotaz správního orgánu svědek uvedl, že v daném místě se od doby měření poměry nezměnily, pouze obsah billboardu. Na dané místo svědek jezdí takřka při každé službě. Shodně vypověděl i svědek – policista M. F., který byl řidičem služebního vozidla policistů. Uvedl dále, že po zastavení vozidla žalobce kolega pan B. vyzval řidiče k předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu motorového vozidla. Svědek v té době stál u zadní části kontrolovaného vozidla. Řidič doklady předložil. Svědek pak na základě předložených dokladů provedl ve služebním vozidle lustraci řidiče. Od kolegy se dověděl, že řidič nechtěl přestupek řešit na místě. Co se týče předložené fotodokumentace, pak formát na monitoru radaru je větší než na předloženém záznamu. Na snímku je zachyceno pouze jedno vozidlo, a to automobil žalobce značky Škoda Octavia. Na fotografii je zachyceno dostatečně, na protější straně ulice Ostravské ve směru od Nových Sedlic je označení zastávky MHD Kravařov. Vozidlo žalobce se nacházelo v pomyslné přímce mezi rychloměrem a označníkem zastávky. Na otázku zmocněnce žalobce svědek uvedl, že na pořízené fotodokumentaci, a to na větší fotografii, není schopen rozpoznat registrační značku, z menší fotografie ji svědek přečetl. Svědek pak na veřejně přístupných stránkách www.maps.google.cz označil místo, kde měření probíhalo, a uvedl, že poměry daného místa jsou stále stejné. Po ústním jednání, před vydáním rozhodnutí dne 24.3.2014, správní orgán I. stupně správní spis o žádné nové podklady nedoplňoval.

Krajský soud neshledává důvodnou námitku žalobce, že nebyl řádně poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, kdy nejpozději se bude moci vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z výše citovaného obsahu správního spisu naopak vyplývá, že v předvolání k ústnímu jednání na 7.3.2014 (a shodně i k předchozímu jednání na 31.1.2014), které bylo žalobci řádně doručeno 29.2.2014 a jeho zmocněnci 20.2.2014, bylo žalobci poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí u ústního jednání. Žalobce byl poučen o tom, že při jednání bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, bude mít právo navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu má možnost před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jak shora konstatováno, zmocněnec žalobce, který byl v souladu s ust. § 34 odst. 1 správního řádu, oprávněn činit za žalobce, jakožto obviněného v předmětném správním řízení, všechny procesní úkony, resp. procesní práva náležící žalobci, tohoto práva využil a k podkladům se vyjádřil. Jestliže správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí dne 24.3.2014 správní spis o žádné nové podklady nedoplňoval, pak dle názoru krajského soudu nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby před vydáním rozhodnutí žalobce znovu vyzýval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.

Magistrát města Opavy rozhodnutím sp. zn. 19823/2013/DOPR/DoM ze dne 24.3.2014 uznal žalobce vinným tím, že dne 21.9.2013 ve 14:14 hod. v obci Opava, část Komárov na ul. Ostravské před domem č. X, kde je nejvýše dovolená rychlost 50 km/h, a to v levém jízdním pruhu ve směru jízdy na obec Nové Sedlice, řídil nedovolenou rychlostí osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia rz X, neboť mu byla policií naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši

± 3 km/h, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 87 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, a to o nejméně 37 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a povinnost zaplatit paušální částku 1.000,- Kč náklady řízení. Bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladech řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které přes výzvu učiněnou usnesením ze dne 23.4.2014 s poučením dle 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu s tím, že v odvolání není uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, ve stanovené lhůtě nedoplnil. Výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce doručena do vlastních rukou 2.5.2014. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím č.j. MSK 67666/2014 ze dne 27.6.2014, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejdou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Krajský soud neshledává důvodnými ani námitky žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Krajský soud má za to, že z provedených důkazů, a to oznámení přestupku, záznamu o přestupku, na němž je zachyceno předmětné vozidlo žalobce a jeho okamžitá rychlost, ve spojení s výpověďmi svědků, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že byla v daném místě a čase změřena rychlost motorového vozidla zn. Škoda Octavia rz X. Nelze izolovaně vycházet toliko z fotografie detailu registrační značky, která je součástí záznamu přestupku založeném ve spise, z níž lze rozpoznat počáteční znaky X, neboť se nejedná o jediný důkaz o totožnosti změřeného vozidla. Správní orgány vyšly nejen z listinných důkazů v podobě fotodokumentace, oznámení přestupku a záznamu přestupku, ale také z výpovědí svědků, zakročujících policistů, kteří prováděli měření, a jejichž výpovědi s listinnými důkazy korespondují, a ve svém souhrnu prokazovaly, že bylo změřeno předmětné vozidlo registrační značky X a také skutečnost, že je řídil v daném okamžiku žalobce, jehož totožnost byla na místě prokázána občanským průkazem a řidičským průkazem. Krajský soud proto shledává nevěrohodným tvrzení žalobce, že před jeho vozidlem jelo totéž vozidlo Škoda Octavia. Navíc žalobce nic dalšího konkrétního o tomto údajném vozidle neuvádí, zejména to, že by i ono druhé vozidlo mělo registrační značku s počátečními znaky X, jak zcela přiléhavě poznamenal žalovaný. Pominout nelze ani to, že nic takového žalobce neuvedl ani na místě policistům, do oznámení o přestupku se nevyjádřil a uvedené tvrzení uplatnil až ve správní žalobě.

Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce, že není prokázáno ani místo spáchání přestupku. Místo spáchání přestupku v obci, kde nejvýše dovolená rychlost činila 50 km/h, byla prokázána oznámením přestupku sepsaného na místě samém, záznamem o přestupku a výpověďmi svědků ve spojení s mapou a fotodokumentací z veřejně přístupného internetového portálu. Za důvodné nelze uznat ani žalobní námitky o korektnosti měření s tím, že správní orgán měl zkoumat, zda rychloměr byl užit v souladu s návodem k obsluze, a že v daném případě tomu tak nebylo s argumentací, že vozidlo s měřičem nebylo umístěno ve vodorovné poloze, a že bylo na místě provést ohledání místa měření a vyhotovit znalecký posudek, jak navrhoval, čemuž ovšem správní orgány nevyhověly. Z výsledku svědků – zakročujících policistů vyplývá jednoznačně, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze radarového zařízení, správný a řádný způsob měření byl prokázán zmíněnými fotografiemi, záznamem přestupku, osvědčením o tom, že policista provádějící měření byl v obsluze rychloměru, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolen a k rychloměru byl doložen i ověřovací list. Co se týče výhrady žalobce, že správní orgán neprovedl ohledání místa měření, sdílí soud argumentaci žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, jak je podrobně rozvedena v jeho rozhodnutí s tím, že toto zhojil provedeným dokazováním, a to mapou a fotodokumentací z veřejně přístupného zdroje www.google.cz/maps, které prokazují, že vozovka uvedené pozemní komunikace v místě měření probíhá zcela v přímém směru jízdy v délce několika set metrů, a dále to, že místo, kde se měřicí zařízení nacházelo, bylo ve shodné výškové úrovni jako vozovka uvedené pozemní komunikace, přičemž postavení měřicího vozidla bylo zakresleno svědky – policisty do předmětné fotodokumentace. Co se týče polohy vozidla v místě měření nebyly shledány žádné zásadní rozpory. Soud sdílí závěr správního orgánu, že tak lze mít za prokázané, že vozidlo bylo ustaveno na vhodném stanovišti splňujícím parametry přímého úseku, kde se v délce 25 metrů ve vodorovném směru nenachází žádné zakřivení. Výpovědi svědků – policistů pak prokazují, že poměry v místě a čase měření a na předložené fotodokumentaci jsou shodné s poměry, které tam panovaly v době předmětného měření. Za tohoto stavu nebylo třeba provádět důkaz ohledáním místa samého. Soud souhlasí i se závěry správních orgánů, které neprovedly důkaz znaleckým posudkem ohledně provedení měření. Jak správně akcentoval správní orgán I. stupně, výpovědi svědků – policistů B. a F. prokazují, že měřidlo v místě měření ustavili rovnoběžně s osou vozovky uvedené pozemní komunikace dle návodu k obsluze, a to za užití vytýčky. Platný ověřovací list pak prokazuje, že předmětné měřidlo mělo požadované metrologické vlastnosti a bylo jej možno používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Skutečnost, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, vyplývá nejen z výpovědi svědků – policistů, ale také ze záznamu přestupku a radarového snímku ve spojitosti s příslušnou pasáží návodu k obsluze. Podstatné je, že bylo prokázáno, že místo měření vyhovovalo stanoveným parametrům uvedeným v návodu k obsluze, ustavení měřidla v místě měření bylo provedeno v souladu s návodem, tedy byl dodržen úhel měření, mezi měřidlem a naměřeným vozidlem se nenacházely žádné překážky. Shromážděné důkazy zcela jednoznačně svědčí pro závěr o zákonnosti průběhu měření a za daných okolností tak nebylo nutno provádět další důkaz v podobě znaleckého posudku o provedení měření. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem, krajský soud předně konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovanými znalci z oboru dopravy a soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace zpracovatele. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, že tvrdí-li se v posudku, že vzhledem k nízké kvalitě poskytnuté fotografie není možno objektivně posoudit některé údaje nastavení a

výstupu zařízení, pak zpracovatel posudku vůbec nespecifikuje, o jaké konkrétní údaje jde. Rovněž zdůraznil, že měření rychlosti je prováděno samotným rychloměrem, nikoliv kamerou. Soud se plně ztotožňuje s názory žalovaného podrobně rozvedenými v písemném vyjádření k žalobě, a které lze shrnout tak, že závěry posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele. Soud zcela sdílí názor žalovaného, že zpracovatel posudku do mapového podkladu libovolně a nepodloženě zakreslil jak zelenou úsečku, která má reprezentovat trajektorii pohybu měřeného vozidla, tak zejména úsečku černou, kterou vydává za osu kamery – osu snímku, aby poté mohl výpočtem demonstrovat, že tato osa nesvírá úhel předepsaný pro odklon kamery, resp. radarového svazku, v posudku chybí jakékoliv změření či alespoň zpracovatelem provedeného srovnání měřítek, překrytí nebo kalibrování podkladů, uvedení rozměrů služebního vozidla, detailů jeho umístění, popis pozice radarové hlavy a pozice kamery, které se na vozidle nenacházejí v jednom bodě. Žalovaný také uvedl, že určení polohy černé úsečky (opírající se o prosté konstatování, že byla vytýčena „od rekonstruované polohy, do levé části billboardu viditelného v pozadí fotografie z měření“), není vůbec nijak změřeno ani zdokumentováno a již na první pohled je ze snímku zřejmé, že billboard se nenachází v ose pohledu kamery. Také zpracovatelem provedené volby vstupních hodnot nejsou kryty žádnou tolerancí. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci žalovaného k předloženému posudku, jak bylo výše citováno z vyjádření žalovaného k žalobě, neboť se s ní zcela ztotožňuje. Protože předložený posudek neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly vnést důvodné pochybnosti o zákonnosti provedeného měření a za situace, kdy shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, krajský soud uvedený důkaz neprovedl.

Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly, zcela dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.5.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně